

Ngày 25 tháng 11 năm 2024

Hê-bơ-rơ 10:20-22 (2)

Chủ đề: vì chúng ta có một thầy tế lễ lớn đã lập lên cai trị nhà Đức Chúa Trời, nên chúng ta hãy lấy lòng thật thà với đức tin đầy dẫy trọn vẹn, lòng được tưới sạch khỏi lương tâm xấu, thân thể rửa bằng nước trong, mà đến gần Chúa.

Trong tâm: Chữ *lòng thật thà* - a true^{G288} heart^{G2588} chép trong câu 22 trên, có nghĩa là *tấm lòng thành thật, chân thật*. Sự chân thật, thành thật theo tiêu chuẩn của linh hồn trước khi A-đam phạm tội và sự chân thật này thuộc về bản tánh của Đức Chúa Trời và ngay cả khi loài người phạm tội thì Đức Chúa Trời cũng không lấy lại các bản tánh vốn thuộc về Đức Chúa Trời nơi linh hồn loài người, vốn được tạo nên bởi hơi thở của Đức Chúa Trời. Lòng thành thật luôn sẵn có trong mọi người, nhưng người ta không coi sự thành thật là khôn ngoan bởi mỗi người đều bị sự ích kỷ vốn thuộc về ma quỷ, là kẻ phạm tội từ lúc ban đầu, nên sự ích kỷ trở thành bản tánh của xác thịt và người ta bị sự ích kỷ này cai trị mà ít người tin Chúa nhận ra mặt trái của sự ích kỷ, đó là sự vô tín trước sự cai trị công bình của Đức Chúa Trời. Khi dân thành Sa-ma-ri không tiếp rước Chúa Jê-sus, vì Ngài đang đi lên thành Giê-ru-sa-lem, các môn đồ của Chúa Jê-sus đã nói với Chúa rằng: *Thưa Chúa, Chúa có muốn chúng tôi khiến lửa từ trên trời xuống thiêu hơ chúng? Nhưng Đức Chúa Jê-sus xây lại quở hai người, mà rằng: Các người không biết tâm thần nào xui giục mình*. Ích kỷ là sự chỉ tính lợi cho xác thịt mình mà không nghĩ đến hậu quả của việc đó sẽ như thế nào. Tự loài người không có sức làm theo Luật pháp công bình của Đức Chúa Trời, nhưng quyền phép của Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời thì làm được điều này, nếu người tin Chúa tin cậy và muốn làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời. Chúa Jê-sus đã phán: *Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất, còn ai vì cố Ta mất sự sống, thì sẽ được cứu. Nếu ai được cả thiên hạ, mà chính mình phải mất hoặc hư đi, thì có ích gì?* Người ta biết sống ích kỷ là là ác, vì nếu mọi người đều sống ích kỷ, thì chiến tranh sẽ xảy ra và người ta sẽ phải chết, nhưng để có thể thắng được sự ích kỷ này, thì người tin Chúa phải hiểu mình để sống theo Luật pháp của Đức Chúa Trời, như vậy chúng ta có thể sẽ mất lòng người này, người kia, thậm chí mất sự sống của xác thịt mình! Nhưng nếu chúng ta sống theo ý muốn của Đức Chúa Trời, thì những sự bị mất đó lại là cần thiết. Vì Đức Chúa Trời sẽ cất bỏ các nhánh nho nào không ra trái, hầu cho huyết nho tập trung nuôi dưỡng các nhánh đang ra trái. Đức Chúa Jê-sus đã phán với những người được Ngài chọn làm môn đồ rằng: *Nếu có ai đến theo Ta mà không ghét cha mẹ, vợ con, anh em, chị em mình, và chính sự sống mình nữa, thì không được làm môn đồ Ta. Còn ai không vác thập tự giá mình mà theo Ta, cũng không được làm môn đồ Ta*. Chữ *ghét* đây là nói về *sự không chấp nhận* những ý tưởng ích kỷ của những người thân nào của mình, hoặc cha, mẹ, hoặc vợ, con, anh chị em mình, tức là những ý tưởng, những lời nói, những thái độ của những người ngăn trở công việc và sự kêu gọi của Đức Thánh Linh trên những người được chọn làm tôi tớ của Đức Chúa Jê-sus Christ. **Kinh Thánh tham khảo:** Ma-thi-ơ 8; Mác 10; Lu-ca 9; Lu-ca 14;

Ngày 26 tháng 11 năm 2024

Hê-bơ-rơ 10:20-22 (3)

Chủ đề: vì chúng ta có một thầy tế lễ lớn đã lập lên cai trị nhà Đức Chúa Trời, nên chúng ta hãy lấy lòng thật thà với đức tin đầy dẫy trọn vẹn, lòng được tưới sạch khỏi lương tâm xấu, thân thể rửa bằng nước trong, mà đến gần Chúa.

Trong tâm: Chữ *lương tâm* - conscience^{G4893} chép trong câu 22 trên, có nghĩa là *sự hiểu biết, sự nhận thức* của linh hồn con người được tỏ ra qua tâm trí, sự suy nghĩ, sự quyết định hành động của người ấy. Lương tâm của loài người đã vì tội lỗi của A-đam đầu tiên mà bị ngăn trở bởi thân thể xác thịt người ta bị ma quỷ cầm buộc. Trong cuộc sống, lương tâm của người ta vẫn hoạt động để nhắc nhở tâm trí mình theo Luật pháp vốn có nơi linh hồn của loài người từ lúc ban đầu, nhưng phần nhiều người đã bỏ qua những sự nhắc nhở này, để làm theo ý muốn của ma quỷ, là quyền lực hành động trong xác thịt của người ấy, như Lời Chúa có chép: *Vả, dân ngoại vốn không có luật pháp, khi họ tự nhiên làm những việc luật pháp dạy biểu, thì những người ấy dầu không có luật pháp, cũng tự nên luật pháp cho mình. Họ tỏ ra rằng việc mà luật pháp dạy biểu đã ghi trong lòng họ: chính lương tâm mình làm chứng cho luật pháp, còn ý tưởng mình khi thì cáo giác mình, khi thì bênh vực mình*. Vua Đa-vít đã từng cắn rứt lương tâm vì cơ ông ra lệnh tu bổ số dân để biết quân lực của Y-sơ-ra-ên được bao nhiêu người và ông đã ăn năn tội lỗi mình về việc đó, nhưng việc đã làm thì hậu quả là tai họa vẫn xảy đến với dân Y-sơ-ra-ên (2 Sa-mu-ên 4). Khi chúng ta toan định làm công việc gì, thì Đức Thánh Linh cũng biết và Ngài sẽ dùng lương tâm của người ta cáo trách, ngăn trở, để chúng ta không phạm tội. Vậy nên mọi người tin Chúa phải nhận biết trách nhiệm của mình là phải luôn có Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời được soi sáng nơi linh hồn mình, là nơi có ngọn đèn của Đức Giê-hô-va và mỗi người phải lấy Luật pháp của Đức Chúa Trời được chép thành văn tự trong Kinh-Thánh là nghiêm trọng, vì chúng ta là ai, chức vụ thế nào, thì cũng phải vâng phục Luật pháp của Đức Chúa Trời cùng những sự chỉ định của Đức Chúa Trời cho từng chức phận mà xác thịt người ta đã được Chúa tạo nên, thì mọi người phải vâng phục sự chỉ định đó, như Kinh-Thánh có chép: *Hãy hết lòng tin cậy Đức Giê-hô-va, chớ nương cậy nơi sự thông sáng của con; Phàm trong các việc làm của con, khá nhận biết Ngài, thì Ngài sẽ chỉ dẫn các nẻo của con. Chớ khôn ngoan theo mắt mình; Hãy kính sợ Đức Giê-hô-va, và lìa khỏi sự ác: Như vậy, cuống rốn con sẽ được mạnh khỏe, và xương cốt con được mát mẻ*. Nếu lương tâm người nào hòa theo điều ác, mà những sự toan định của người ấy là không đẹp ý Chúa, thì lương tâm đó là xấu, là ác ở trước mặt Đức Chúa Trời. Đạo đức, của tế lễ không thể chà đạp Luật pháp của Đức Chúa Trời. Khi người nào đã phạm tội rồi mới nhận biết mình sai mà ăn năn, thì tùy theo sự vi phạm mà có thể được tha, nhưng hậu quả của tội lỗi thì người đó vẫn phải chịu sự báo trả của Luật pháp. **Kinh-Thánh tham khảo:** 2 Sa-mu-ên 4; Châm ngôn 3; Rô-ma 3; 1 Cô-rinh-tô 8;

Ngày 27 tháng 11 năm 2024

Hê-bơ-rơ 10:20-23 (4)

Chủ đề: vì chúng ta có một thầy tế lễ lớn đã lập lên cai trị nhà Đức Chúa Trời, nên chúng ta hãy lấy lòng thật thà với đức tin đầy dẫy trọn vẹn, lòng được tưới sạch khỏi lương tâm xấu, thân thể rửa bằng nước trong, mà đến gần Chúa.

Trong tâm: Trong nguyên văn không có chữ *đến gần Chúa* (câu 23) nhưng tại câu 19 có chép về chức vụ thầy tế lễ hầu việc Đức Chúa Trời trong nơi thánh và nơi chí thánh sẽ phải nhờ huyết của con sinh tế để chuộc tội mình thì mới được vào nơi chí thánh để hầu việc Chúa, nghĩa là tại nơi chí thánh đó mà thầy tế lễ thượng phẩm đó sẽ nghe tiếng của Thần Đức Chúa Trời phán truyền mọi sự thuộc về dân Y-sơ-ra-ên. Vậy nên người dịch đã chuyển ý câu 22 trong ngôn ngữ Hy-lạp chép: *Let us draw near with a true heart in full assurance of faith*, là nói về điều kiện cần phải đạt với những người được chọn, để nhờ đó mà được đến gần Đức Thánh Linh thông qua đức tin, lòng chân thật và lương tâm trong sạch mà hầu việc Chúa trong sự thờ phượng và trong sự cầu nguyện. Chúng ta đang đối diện với điều kiện bắt buộc linh hồn người tin Chúa phải nhờ quyền phép của Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời mà được sự sống lại và được nên thánh, nghĩa linh hồn của chúng ta (chứ không phải là xác thịt) phải có đức tin trọn vẹn để nhận lãnh các ơn (ân điển) của Đức Thánh Linh ban cho mà chúng ta đến gần Đức Thánh Linh và khi người tin Chúa thật sự được gần Đức Thánh Linh thì người ấy sẽ được Đức Thánh Linh khiến cho nghe được tiếng của Ngài và được hiểu biết ý muốn của Ngài mà làm những công việc mà Chúa giao cho, cùng có sức để làm theo Luật pháp của Đức Chúa Trời, được hiểu biết những Lễ thật được tỏ ra qua chức vụ của những người hầu việc Chúa đã rao giảng. Vì ngoài Đức Thánh Linh ra, người ta không thể nhận biết được ý của Chúa, vì nhờ Đức Thánh Linh ban ơn mà người ta nhận biết sự cai trị của Đức Thánh Linh thông qua những người được chọn làm tôi tớ của Ngài. Vì phần nhiều người tin Chúa lấy trí khôn của xác thịt mà nhìn nhận công việc, nên người ta thường vấp phạm trong sự nhận biết ai là tôi tớ thật của Chúa và ai là tiên tri giả, ai là giáo sư giả. Hãy nhờ Đức Thánh Linh để nhận biết mọi sự, cùng nhận biết các bông trái thật thuộc về sự sống đời đời. **Kinh Thánh tham khảo:** Xuất Ê-díp-tô Ký 28; Dân số Ký 4; Ma-thi-ơ 7;

Ngày 28 tháng 11 năm 2024

Hê-bơ-rơ 10:23

Chủ đề: *Hãy cầm giữ sự làm chứng về điều trông cậy chúng ta chẳng chuyển lay, vì Đấng đã hứa cùng chúng ta là thành tín. Let us hold fast the profession of our faith without wavering; for he is faithful that promised;*

Trọng tâm: Chữ *sự làm chứng-the profession* chép trong câu 24 này, có nghĩa là *lời tuyên xưng đức tin (lời cầu nguyện tin nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Chúa của sự sống mình)*. Rất nhiều người đã được nghe những người tin Chúa làm chứng về Đức Chúa Jêsus Christ và sự cứu chuộc của Đức Chúa Trời, nhưng những sự mà chúng ta thường cho là sự làm chứng đó đã không thật sự đúng nghĩa là *làm chứng* về Đức Chúa Jêsus Christ, mà chỉ là sự nói về Chúa Jêsus như Kinh-Thánh có chép, hoặc qua những người giữ chức vụ mục sư rao giảng, và những người được nghe các lời “làm chứng” đã không được thấy quyền phép của Đức Chúa Jêsus Christ được thể hiện trên chính những người nói lời làm chứng đó. *Vậy thì ai có thể làm chứng về Đức Chúa Jêsus Christ được?* Đức Chúa Jêsus đã phán: *Khi nào Đấng Yê-ni sẽ đến, là Đấng Ta sẽ bởi Cha sai xuống, tức là Thần lễ thật ra từ Cha, ấy chính Ngài sẽ làm chứng về Ta. Còn các người cũng sẽ làm chứng về Ta, vì các người đã ở cùng Ta từ lúc ban đầu vậy.* Như vậy, ngoài quyền phép của Đức Thánh Linh ra, người ta không thể làm chứng về Đức Chúa Jêsus Christ được, vì Danh của Đức Chúa Jêsus Christ được xưng là Lời Đức Chúa Trời. Người làm chứng về Đức Chúa Jêsus Christ phải là người làm chứng thật về quyền phép của Lời Đức Chúa Trời đã làm trên chính cuộc đời của người đó cả về thuộc thể và thuộc linh. Tiêu chuẩn này đã được Lời Chúa chép trong sách Gióp như sau: *Nếu trong một ngàn thiên sứ, có một thiên sứ làm kẻ truyền-giải cho người, để chỉ dạy người biết điều ngay thẳng cho người, ắt Đức Chúa Trời làm ơn cho người và phán rằng: “Hãy giải cứu nó khỏi bị sa xuống cái hầm; Ta đã tìmặng giá cứu chuộc rồi”.* Công việc của *kẻ truyền giải* có nghĩa là *người phiên dịch, người giải thích, giải nghĩa* Lời Đức Chúa Trời cho người ta được biết và hiểu. Cụm từ *Chỉ dạy cho người biết điều ngay thẳng* “nguyên văn là *trình bày cho người ta biết Luật pháp công bình của Đức Chúa Trời mà loài người phải biết để làm theo Luật pháp đó mà được sự cứu chuộc*, vì Kinh-Thánh chép về loài người và làm chứng về Đức Chúa Jêsus Christ - Đấng cứu chuộc loài người. Chữ *thiên sứ* được chép trong Gióp 33 câu 23 trên có nghĩa là *sứ giả được sai đi*, mà Đức Chúa Jêsus Christ chính là sứ giả đầu tiên của Đức Giê-hô-va được sai đến thế gian này và từ Đức Chúa Jêsus Christ mà những người được Đức Chúa Jêsus Christ sai đi được gọi là môn đồ của Đức Chúa Jêsus Christ sẽ làm chứng đúng nghĩa về Danh của Đức Chúa Jêsus Christ. Người tin Chúa phải trở nên môn đồ của Đức Chúa Jêsus Christ, mà môn đồ có nghĩa là người được dạy dỗ, được đào tạo có khả năng làm được như thầy của mình. Chúa Jêsus phán: *Quả thật, quả thật, Ta nói cùng các người, kẻ nào tin Ta, cũng sẽ làm việc Ta làm; lại cũng làm việc lớn hơn nữa, vì Ta đi về cùng Cha. Bạn có thể làm chứng về Chúa Jêsus không?* Kinh-Thánh tham khảo: Gióp 33; Lu-ca 24; Giảng 14;

Ngày 29 tháng 11 năm 2024

Hê-bơ-rơ 10:24-27 (1)

Chủ đề: *Vì nếu chúng ta đã nhận biết lẽ thật rồi, mà lại cố ý phạm tội, thì không còn có tế lễ chuộc tội nữa, nhưng chỉ có sự đợi chờ kinh khiếp về sự phán xét, và lửa hừng sẽ đốt cháy kẻ bội nghịch mà thôi.*

Trọng tâm: Khi nói đến sự phạm tội là nói đến sự vi phạm Luật pháp và các mạng lệnh của Đức Chúa Trời, mà để người tin Chúa không phạm tội nữa, thì những người giữ chức vụ rao giảng Lời của Đức Chúa Trời phải là người được Chúa sai đi, vì Đức Thánh Linh sẽ cùng làm việc với các tội tử của Ngài qua việc Ngài sẽ ghi tạc Lời của Đức Chúa Trời vào trong lòng, trong trí của những người nào nghe Lời Đức Chúa Trời mà hiểu biết, vâng giữ và làm theo Lời Đức Chúa Trời. Vì phần quan trọng nhất khiến người ta được sự cứu chuộc không phải là người ta nhóm lại với nhau và làm các thủ tục của sự thờ phượng. Sự nhóm lại là điều cần thiết, nhưng thủ tục của sự nhóm lại không cứu người ta ra khỏi quyền lực của sự tội và sự chết, vì dân Y-sơ-ra-ên có giữ sự thờ phượng cùng các kỳ lễ của Đức Giê-hô-va đặt ra, nhưng họ không được cứu vì không có Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời tỏ ra cho họ, nên linh hồn họ vẫn ngồi trong bóng của sự chết. Danh của Đức Chúa Jêsus Christ là Lời của Đức Chúa Trời, vậy nên hễ ai tin đến Danh của Đức Chúa Jêsus Christ là tin đến uy quyền, bốn tánh, sự tôn trọng của Lời Đức Chúa Trời. Nếu những nơi người ta gọi là nhà thờ mà không có Lời Đức Chúa Trời được tỏ ra, không có Lễ thật được công bố, không có nước hằng sống không có ma-na đang giấu kín được ban cho dân sự, thì chẳng có ai được cứu chuộc, vì Lời Chúa đã chép: *Anh em đã được tái sanh (Being born again), chẳng phải bởi giống hay hư nát, nhưng bởi giống chẳng hư nát, là bởi Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời. Vì, mọi xác thịt ví như cỏ, mọi sự vinh hiển của nó ví như hoa cỏ. Cỏ khô, hoa rụng, nhưng Lời Chúa còn lại đời đời. Và Lời đó là Tin Lành (the gospel) đã giảng ra cho anh em.* Sự nhóm lại là cần thiết, nhưng nếu tại nơi nhóm lại không có Lời của Đức Chúa Trời hằng sống, thì chẳng có ích chi hết, vì nếu không có Đức Thánh Linh cai trị sự nhóm lại, thì nơi đó sẽ không có sự sáng thật của Đức Chúa Trời soi dẫn. Vậy người ta sẽ lấy gì để nuôi linh hồn mình. Chúa Jêsus đã phán: *Vì nơi nào có hai ba người nhân Danh Ta nhóm nhau lại, thì Ta ở giữa họ - For where two or three are gathered together in My name, there am I in the midst of them.* Nghĩa là: *Vì bất kỳ nơi nào có hai hay ba người nhóm lại trong Danh của Ta, thì Ta sẽ ở giữa họ.* Đức Chúa Jêsus Christ biết ai thuộc về Ngài và sự người ta nhóm lại với mục đích gì, có ở trong Danh của Ngài hay không và tại nơi đó có Luật pháp của Thánh Linh sự sống được tôn cao hay không và người ta có tìm kiếm và yêu mến Luật pháp trọn vẹn của Ngài hay không. Kinh-Thánh tham khảo: Ma-thi-ơ 18; 1 Phi-e-rơ 1; Khải huyền 2;

Ngày 30 tháng 11 năm 2024

Hê-bơ-rơ 10: 24-27 (2)

Chủ đề: *Vì nếu chúng ta đã nhận biết lẽ thật rồi, mà lại cố ý phạm tội, thì không còn có tế lễ chuộc tội nữa, nhưng chỉ có sự đợi chờ kinh khiếp về sự phán xét, và lửa hừng sẽ đốt cháy kẻ bội nghịch mà thôi.*

Trọng tâm: Khi nói đến sự nhận biết lẽ thật rồi là nói đến những người đã nhờ quyền phép của Lễ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời mà được tái sanh, thì kể từ đó, linh hồn người tin Chúa sẽ cai trị xác thịt mình sống theo Luật pháp công bình của Đức Chúa Trời. Như vậy, nếu linh hồn đã được tái sanh mà không cai trị xác thịt mình, thì khi xác thịt người đó phạm tội, mà tội đến nỗi chết, thì không còn có của tế lễ chuộc tội nữa. Còn những người tin Chúa chưa được biết Lễ thật, linh hồn chưa được tái sanh và Đức Thánh Linh chưa ngự trong người ấy, thì nếu phạm tội đến nỗi chết bởi sự thiếu hiểu biết về Luật pháp và thân thể của người đó chưa được gọi là đền thờ của Đức Chúa Trời, mà chỉ là nhà tạm mà thôi, thì vẫn có thể ăn năn và nếu người đó ăn năn thống hối ở trước mặt Đức Chúa Trời, thì linh hồn người đó vẫn có thể được tha. Dầu vậy, thân thể xác thịt của người đó vẫn phải chịu phán xét công bình của Đức Chúa Trời, hoặc của thế gian. Sự cố ý phạm tội có nghĩa là người đó biết hành vi làm công việc đó tội lỗi mà người ấy cố tình phạm tội, nếu người đó đã được can ngăn mà vẫn cứ phạm tội, thì người ấy không được tha. Ca-in đã được Đức Chúa Trời cảnh cáo về hành vi người toan làm cho A-bên, nhưng Ca-in vẫn tiếp tục hành động theo ý mình, nên khi người đã phạm tội giết em mình, là A-bên, thì Ca-in phải chết và dòng dõi của Ca-in bị sự rửa sả cai trị. Nếu người tin Chúa đã được nghe và được biết Lễ thật mà cố tình vi phạm mạng lệnh của Đức Chúa Trời, thì hành vi của người đó là cố ý phạm tội. Người ấy không thể bào chữa được hành vi của mình ở trước tòa án của Đấng Christ. Người tin Chúa phải nhận biết trách nhiệm và thân phận mình theo các mạng lệnh cùng điều răn của Đức Chúa Trời đã được rao giảng, vì nếu đã biết Lễ thật, linh hồn đã được tái sanh, thì đừng phạm tội và chớ nói rằng “*Ấy là tôi làm lỡ*”, vì Đức Thánh Linh nhận biết các hành vi cùng những sự toan tính của mọi người trước các mạng lệnh của Ngài. Hãy nhớ: Sự vâng theo tiếng phán của Đức Chúa Trời là của lễ tốt nhất. Người ta không có quyền phán xét các tội tử của Đức Chúa Trời, vì Thánh Linh của Đấng Christ ngự trong họ. Kinh-Thánh tham khảo: Sáng thế ký 4; Rô-ma 14; 1 Cô-rinh-tô 3;